

۸۶
۵۷

بازرسی شد
۶ - ۳۷

بازدید شد
۱۳۸۵

۰۲
۳ - ۲۱ / ۱۳۸۷
اسکن شد

کتابخانه مرکز استان مجلس شورای اسلامی
۱۳۸۷

۱۰۳۰۷-ن

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب: دیوان بخت
مؤلف: میرزا محمد تقی حکیم (بکماله و دایه)

موضوع: فلسفه
شماره قفسه: ۱۳۷۰۴

شماره ثبت کتاب: ۸۶۷۴۶

خطی - فهرست شده
۱۳۷۰۴

دیوان محمد اصفہانی

غزلیات - قصائد - منویا - برعیات - دورا حواشی

Handwritten marginal notes in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.

کشف الایمان

ایمان را با ایمان تامل و ایمنه مذاهب تامل

کتابخانه

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

از شکر خورشید زنده

بیا جانی که در جان بخار

دل ز خاک ارکان و جان بیدار

دل ز غم و غم ز غم ز غم ز غم

دل ز غم و غم ز غم ز غم

دل ز غم و غم ز غم ز غم

دل ز غم و غم ز غم ز غم

دل ز غم و غم ز غم ز غم

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

ز کوه زل زل زل زل زل زل

Vertical text in the left margin, likely bleed-through from the reverse side of the page.

وله از نه زنده ز یاد میفرم از نزل آن سگله بفرم هر نه در درگاه بر آید و نزل حدیث

از نوک قدم مداره کشید مغز آرد کار کشید عالم رقم کسوفه از آید

که به قدم با خار کشید و نه شمر قدم چهار سخن و از سر سغه در آن فرانو دیگر آن

مغز در بنز در آن فرانو و نه احدی فال بود و کلا نه فال و محرم در کلا آن نه کلا و

ارنج نوا از سر در کلا سکه از بنان در کشید خونس زبال کشید خونس کسوفه از سر

خونس کسوفه از سر لادن و کسوفه در عالم بر پا به نظر نظر ناز کشید چو آب بود در کلا

از سر از قدم بر پا به محمد و سخن در کلا کلا به سر هر سخن کسوفه در کلا

مسوز از سر در کلا و نه بر هر کسوفه خونس خونس کسوفه در کلا

کونیم بوار سخن چنانچه از سر و نبر نفس از کلا کسوفه در کلا

بیک قدم از سر کلا و نه در بهم از بهم هر کسوفه کسوفه در کلا

مزلت علی بن عبد الله

مستن جام بلوگ در کلا

بجوینم از سر در کلا

اختر کشید خونس از سر

از سر و کسوفه در کلا

مکینم از سر در کلا

مکینم از سر در کلا

مکینم از سر در کلا

مکینم از سر در کلا

مکینم از سر در کلا

جزایر در کلا

باز مغز از سر در کلا

قطعه

قطعه

قطعه

قطعه

قطعه

قطعه

قطعه

قطعه

شاهنامه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

کلا سخن آن کسوفه در کلا

طوار بعد
در طوار بود هفت چه در طوار که
در لیل استند اما داغ غم غم غم غم غم

سکوت در کینه نور علی
بزرگ کس کس کس کس کس کس

آن نوزعی نور علی
بر کس کس کس کس کس کس

عشق زان کجا بود از
اکله در صحرای سحر

مرد و سر نشسته در آن کجا
ار لاله و ملاک در سحر

از خرم بجان کوفت از خرم
بخجی یعنی عمه کسند

از خوجوانی کا خوجوانی
خوب کیم ایار نوزده

در آمد جو کس کس کس
چشم مهر در آن نوزده

مخوف زاندم مراد از
چو عرو در بر جان کس

اها در دم کس کس کس
کس کس کس کس کس کس

کو ندم مراد نوزده
آنچه چه چاک نوزده

دلایم از خجی
ای کس کس کس کس کس

در زان کس کس کس
ار لاله لعل و خورشید

ز سینه چه فرزند و صفا
مجموع صفا طار کس

یاق قمری در طار کس
بر چینه کس کس کس کس

دقت صرف کس کس
احسن صفت کس کس

عالم صد از آن نوزده
آنکس کس کس کس کس

دو مطلق صفت کس کس
صدر لایق از آن کس کس

اگر کس کس کس کس
اگر چه کس کس کس کس

ببین که مری کس کس
مخوف زاندم مراد از

خادم کس کس کس کس
در کس کس کس کس

ای کس کس کس کس
کس کس کس کس کس

در کس کس کس کس
باز لایق کس کس کس

نه دار صفا
مانند صفا علم آن کس کس

باز لایق کس کس کس
در کس کس کس کس

سبحان من و رب العالی
بیت را اینها چه علم
زین کس کس کس کس
دعا می آید و دیدار کس
که خواهم دیدار کس
چرا کس کس کس کس
بایم از صفا علم کس
باز لایق کس کس کس
در بار کس کس کس کس
نزدیک از کس کس کس
قرآن در آن کس کس
اراده کس کس کس کس
سیاره صبح کس کس
قرآن کس کس کس
بسیار از کس کس کس
بسیار از کس کس کس
بسیار از کس کس کس

سر خوردن هر کله نوسر نزنند	بر خط دبزر جبهه جبهه	از رخ را بر رخ در رخ	به ستور نزنند
سر خوردن اینک بدین که بکند	راه عدم چه اسم از نزنند	و از نزن نزن نزن	اینکه با نزن نزن
منخوران هم نایب از غرور	در راه کاه و نزن نزن	منع هر چه نزن	شان نزن نزن نزن
در صلح بود نزن نزن	از فاه هم نام نزن	غصه هر که نزن	مردم هر که نزن

الان نزن نزن نزن	تا چه نزن نزن	خسرو نزن نزن	از نزن نزن
نخن نزن نزن نزن	نقد نزن نزن	فاد نزن نزن	جان نزن نزن

از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن
نخن نزن نزن نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن
مرد نزن نزن نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن

ان نزن نزن نزن

سر خوردن هر کله نوسر نزنند	بر خط دبزر جبهه جبهه	از رخ را بر رخ در رخ	به ستور نزنند
سر خوردن اینک بدین که بکند	راه عدم چه اسم از نزنند	و از نزن نزن نزن	اینکه با نزن نزن
منخوران هم نایب از غرور	در راه کاه و نزن نزن	منع هر چه نزن	شان نزن نزن نزن
در صلح بود نزن نزن	از فاه هم نام نزن	غصه هر که نزن	مردم هر که نزن

الان نزن نزن نزن	تا چه نزن نزن	خسرو نزن نزن	از نزن نزن
نخن نزن نزن نزن	نقد نزن نزن	فاد نزن نزن	جان نزن نزن

از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن
نخن نزن نزن نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن
مرد نزن نزن نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن	از آن کس مرص نزن

ان نزن نزن نزن

فی المصنوعه من القلندر
والفصل الحیدر
المنفرد من السعد
در عم فیل من منع با بریل
از در کار اول کلام فانی
از کس نزن نزن نزن
حقیقه خواص بیان در کس
فد نزن نزن نزن
از نزن نزن نزن
نخن نزن نزن نزن
مرد نزن نزن نزن

خانه کربلا عریض به خاشاک
کسرت شعاع فبا کربلاست
خون کوه هذمه طافسته
پیشانی شتر یا کافر در یک
این دروغ نایب یا دام دادند

در حلقه حلاوت در دریا
نوشه زنجیر و لاکوچم در کبک
ارچه بچله کمر اسب کجایند
ارچه شتر کجا در زندان
آنز مهر با افروز در خنجر
مجموع شتر دم خنجر در شتر

چینا نوشت درخ بنه مهر خالک
در راه کعبه بر وزیر دم فرزند بکر

افضا امان امان در راه
در بند خورشید کزینم در پیغم
من شایع شتابانم در لقمه
ساقه کوه بهر کوه جانم پنهانم
شمع خورشید در بطنم برانما
حق کی بند کجا از طهر کاسیم
چیز نه از شرم ز غیر ادبانه
میخایم دمید بنام کس
در خورشید کور و پنهان
بنام کس هر بنام پنهان
مستم مسمم نام از کس بنام
میخایم در جاده کس

رازم نام ما کس خنجر
خوشتر سزا و کبک خنجر خنجر
نهن که نهن که حیوانه جانم
خوشتر نام خنجر جانم
دام شکر نام خنجر جانم
خوشتر نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم

خون کوه هذمه طافسته
پیشانی شتر یا کافر در یک
این دروغ نایب یا دام دادند
خون کوه هذمه طافسته
پیشانی شتر یا کافر در یک
این دروغ نایب یا دام دادند

ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم
ارغز نام خنجر جانم

خون کوه هذمه طافسته
پیشانی شتر یا کافر در یک
این دروغ نایب یا دام دادند
خون کوه هذمه طافسته
پیشانی شتر یا کافر در یک
این دروغ نایب یا دام دادند

رنده دلها در او یک روزی در آن خنجر ز داغ غم عجب بسزنی او را

خیم برو افتد سخته از زلفش

صد

شرط غل حوت خندان خنجر زان

بهر که لوط شکر بر خاک بلبل غم دل نیکو کس با بر دست زان

در خنجر ز نوایان در در آرد

ناج غم ز سیر از فقر آرا

سز می بر کرمش لاله در دانه

نا غم از وجود ریحک زان

صفحه نوح عالم پیدا بند

خضر چو از زین سوره و دام

از قصای تو زین سوره سحر

صبر نه شرط راه غم زان

کد کوسر نه ای سخته جان

در صد جا در در کوه در

غم دل نیکو کس با بر دست زان

در سز ز با بر جاج و ابر

ناج بود سز سز زان

با جی دانه سز زان

اوست غم زان سز زان

خند نوار سز زان

در سز زان سز زان

خضر زان سز زان

تا دانه صبر راه غم زان

در صد جا در در کوه در

غم دل نیکو کس با بر دست زان

در سز ز با بر جاج و ابر

ناج بود سز سز زان

با جی دانه سز زان

اوست غم زان سز زان

خند نوار سز زان

در سز زان سز زان

خضر زان سز زان

تا دانه صبر راه غم زان

آن عصفور در زلفش کوی

دانه در زلفش کوی

بهر که لوط شکر بر خاک بلبل

غم دل نیکو کس با بر دست زان

در سز ز با بر جاج و ابر

ناج بود سز سز زان

با جی دانه سز زان

اوست غم زان سز زان

خند نوار سز زان

در سز زان سز زان

خضر زان سز زان

تا دانه صبر راه غم زان

خیم برو افتد سخته از زلفش

کد کوسر نه ای سخته جان

در صد جا در در کوه در

غم دل نیکو کس با بر دست زان

در سز ز با بر جاج و ابر

ناج بود سز سز زان

با جی دانه سز زان

اوست غم زان سز زان

خند نوار سز زان

در سز زان سز زان

خضر زان سز زان

تا دانه صبر راه غم زان

آن عصفور در زلفش کوی

بهر که لوط شکر بر خاک بلبل

در سز ز با بر جاج و ابر

ناج بود سز سز زان

با جی دانه سز زان

اوست غم زان سز زان

خند نوار سز زان

در سز زان سز زان

کتاب
اصول

برف عمر زود و زود
بجز حد نظیر فدا و داد
نوشه عمر و شغل
فراگاه شاه جهان
بگانه درین دهن
خفا بطبع و سخن
مگر به بعضی دم
بر به بنیاد
بصد کور و سر
نانه هر از این
فرا تا افرا که

مدرک علم هر از زود
هفت روز و هر روز
درین سراج
وظیفه بیک در اینجا
بخدمت و از هر
که بکوه غم زنده
باش غم زود
جراجه که در
سند و جانی
نشان که داده
باران و جهان

بعد از کف
زار و به راه
مکن از راه
بگانه هر روز
عمر شوق
بهر جود
چو بعضی
موزه سها
کار راه
زهر غم زود
مکر داده
چند راه
بگانه هر روز
بعد از کف
زار و به راه
مکن از راه
بگانه هر روز
عمر شوق
بهر جود
چو بعضی
موزه سها
کار راه
زهر غم زود
مکر داده
چند راه
بگانه هر روز

کتاب
اصول

بخدمت و از هر
که بکوه غم زنده
باش غم زود
جراجه که در
سند و جانی
نشان که داده
باران و جهان
بگانه هر روز
بعد از کف
زار و به راه
مکن از راه
بگانه هر روز
عمر شوق
بهر جود
چو بعضی
موزه سها
کار راه
زهر غم زود
مکر داده
چند راه
بگانه هر روز

بخدمت و از هر
که بکوه غم زنده
باش غم زود
جراجه که در
سند و جانی
نشان که داده
باران و جهان
بگانه هر روز
بعد از کف
زار و به راه
مکن از راه
بگانه هر روز
عمر شوق
بهر جود
چو بعضی
موزه سها
کار راه
زهر غم زود
مکر داده
چند راه
بگانه هر روز

دیده عمر او دیده زلفان / رفتن نه در کمال
 درین سلو و نسیم خسته / مشک را حلقه زلفان
 بنسکه جوهر نام نهد / یکدم آن لقمه نهد
 از نیک روح و یاد فتر / جاسه بر در بدن
 کدسام نرنا باید / از بخار حشرین
 عالم نکران آنچه / خود در در زد
 رگه و سما که جو بنو / به نشنظ و فراد
 رگه و کور خو مزین / در عیاض خو مزین
 خرقه هر چه چشند / اراده و قدر چشند
 ارفا به منس عارای / بفر فراد منس عارای
 اصره نسل و موطن بر / هر که نسل و موطن بر
 مشک را حلقه زلفان / مشک را حلقه زلفان
 بصره نام نهد / بصره نام نهد
 جاسه بر در بدن / جاسه بر در بدن
 از بخار حشرین / از بخار حشرین
 خود در در زد / خود در در زد
 به نشنظ و فراد / به نشنظ و فراد
 در عیاض خو مزین / در عیاض خو مزین
 اراده و قدر چشند / اراده و قدر چشند
 بفر فراد منس عارای / بفر فراد منس عارای
 هر که نسل و موطن بر / هر که نسل و موطن بر

مرات ضلعت و هم زلفان / مرآت ضلعت و هم زلفان
 بر کمر صفتی کانه زلفان / بر کمر صفتی کانه زلفان
 در عالم خرد زلفان / در عالم خرد زلفان
 غم زلفان / غم زلفان
 کلاه هفتی با و / کلاه هفتی با و
 عالم چیدن بند و عدل / عالم چیدن بند و عدل
 با لکه بدین / با لکه بدین
 به نوح پیران / به نوح پیران
 در کت رطوبان / در کت رطوبان
 جان و از هر اراد / جان و از هر اراد
 بنسب زلفان / بنسب زلفان
 در کمر صفتی کانه زلفان / در کمر صفتی کانه زلفان
 بر کمر صفتی کانه زلفان / بر کمر صفتی کانه زلفان
 در عالم خرد زلفان / در عالم خرد زلفان
 غم زلفان / غم زلفان
 کلاه هفتی با و / کلاه هفتی با و
 عالم چیدن بند و عدل / عالم چیدن بند و عدل
 با لکه بدین / با لکه بدین
 به نوح پیران / به نوح پیران
 در کت رطوبان / در کت رطوبان
 جان و از هر اراد / جان و از هر اراد
 بنسب زلفان / بنسب زلفان
 در کمر صفتی کانه زلفان / در کمر صفتی کانه زلفان
 بر کمر صفتی کانه زلفان / بر کمر صفتی کانه زلفان
 در عالم خرد زلفان / در عالم خرد زلفان
 غم زلفان / غم زلفان
 کلاه هفتی با و / کلاه هفتی با و
 عالم چیدن بند و عدل / عالم چیدن بند و عدل
 با لکه بدین / با لکه بدین
 به نوح پیران / به نوح پیران
 در کت رطوبان / در کت رطوبان
 جان و از هر اراد / جان و از هر اراد
 بنسب زلفان / بنسب زلفان

کمر ننگ و بیدار اویشم
کمر ننگ ارده خارشم
بکاره ار که بازم
چشمه چشم بدم از بتریک
ارده چشم که لاله اید
رشد لب و سر مجذوب
چرا که صایه غم کندی
بلد خورشید کوه
از هم دورتر که با
کلیه دل که در غم است
بر لقمه روح بوی
ارچه چشم که خط بر کار
از حال لغو چشم
از لقمه و کوه کاه
از لقمه روح با
نزدیک چشم که راه آس
ای صبر و صبر و صبر
بمگر است حال
در بار محال جمع
از غم ننگون بر در حال
از هم دورتر که با
از هم دورتر که با
کوه که با غم سر زار
از هم دورتر که با
از غم ننگون بر در حال
کوز بود و صبر
مور خط بر آه
از هم دورتر که با
از هم دورتر که با
کوه که با غم سر زار
از هم دورتر که با
از هم دورتر که با

چشمه چشم بدم از بتریک
بلد خورشید کوه
ارچه چشم که خط بر کار
نزدیک چشم که راه آس
در صبر و صبر و صبر
بمگر است حال
در بار محال جمع
از غم ننگون بر در حال
کوه که با غم سر زار
از هم دورتر که با
از غم ننگون بر در حال
کوز بود و صبر
مور خط بر آه
از هم دورتر که با
از هم دورتر که با
کوه که با غم سر زار
از هم دورتر که با
از هم دورتر که با

بمفاد در هر بار بدار
خفا در بنام کلام
در کفر و سار و خفا
آجد ز فایر نشان
مجموع نور ادرم نشان
خوشه کمان در کفر
بهر تمام راه
حلاوت در هر روزی
چشم زلفه طاهر در روز
غش در راه
بکرم از هر چه بسیار در راه

چرخ در دل ز هر چه
بر سر مهر معصوم در دل
اگر چه حلیه میده
آن به هر قدر پیشان
سکای بوی خوش و نشان
در روز هر که در کفر
حاله کمان در هر روز
باید همه در هر روزی
باز فو در روز در راه
نقد در فایر بکار
عذر نامه در هر روز

صد بانه نمف و بخندیم
از بار خندان با ساری
از روز به بار هر چه
در دلش در کفر و بوی
در روز خوشه کمان
در روز خوشه کمان
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

از خفا و کرم ما چشم خفا
از اثر کفر تو به کرم
بروز از سر راه در کفر
آن به هر چه در کفر
بهر هر چه در کفر
عز و کفر در کفر
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

از جمله او که ز فایر
در خفا و کرم ما چشم خفا
از اثر کفر تو به کرم
بروز از سر راه در کفر
آن به هر چه در کفر
بهر هر چه در کفر
عز و کفر در کفر
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

در جمع هم در نوا اول
که راه هر که در کفر
نشان از کفر و بوی
آن به هر چه در کفر
بهر هر چه در کفر
عز و کفر در کفر
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

از جمله او که ز فایر
در خفا و کرم ما چشم خفا
از اثر کفر تو به کرم
بروز از سر راه در کفر
آن به هر چه در کفر
بهر هر چه در کفر
عز و کفر در کفر
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

از جمله او که ز فایر
در خفا و کرم ما چشم خفا
از اثر کفر تو به کرم
بروز از سر راه در کفر
آن به هر چه در کفر
بهر هر چه در کفر
عز و کفر در کفر
باید در راه در هر روزی
از دل ز فایر در راه
بیکر بر روی فایر در راه
در جاده کمان به روم

چرخ جلوه دهد شکرند بر خورشید
گه در نور و گه در نور و گه در نور
در طور جلوه از نور ان جلوه

از غلای حیدر جان بر باد	ببر نور و نور و نور	ارواح چه بر چه بر چه	ارواح چه بر چه بر چه
مقصود از نور و نور	از نور عرصه بود	قران و چه که در هر جا	از خیم سر سر لولا
از بهر بی چون گوید	امری که از سر بدید	همین زمانه بود	از هر چه شد هر چه بود
مجموعه همه ذرات	که ز صفا در آید	از ذرات قدیم نور	ز آن غریب است
چرخان عین نور	مجموعه بود همه	کردار غیب بود	نه بود ز در و در
در لجه علی در صفت	از نور و نور	تغیر و فانی شد	لجه کجاست
مولود بکشد از این راه	از نور و نور	مجموعه بود همه	خانه نور لولا
از نور عیان و نور	با که هم بر جا بود	یعنی در صفت	بر خانه و نور
حق در راه بر باد	از نور و نور	فرق نور و نور	ای خیم هر چه بود
ارواح سر آید	در کانه سر آید	نور و نور	چرخان نور

چرخ جلوه دهد شکرند بر خورشید
گه در نور و گه در نور و گه در نور
در طور جلوه از نور ان جلوه

اینست که در هر جا
از هر چه شد هر چه بود
از نور عرصه بود
از ذرات قدیم نور
کردار غیب بود
تغیر و فانی شد
مجموعه بود همه
یعنی در صفت
فرق نور و نور
نور و نور
چرخان نور

چرخ جلوه دهد شکرند بر خورشید
گه در نور و گه در نور و گه در نور
در طور جلوه از نور ان جلوه
اینست که در هر جا
از هر چه شد هر چه بود
از نور عرصه بود
از ذرات قدیم نور
کردار غیب بود
تغیر و فانی شد
مجموعه بود همه
یعنی در صفت
فرق نور و نور
نور و نور
چرخان نور

ببر کش خراج بزرگ بر بربو

هنه گان ایلاته بربو

انگوز زیند بربو

ادم چه بر بربو

لکه م کهای لاجورد

سرمه کش عمر و جاک

چو سکه کش بربو

ارجم نظر بربو

طغر سه نظر دراع

چوناله واه جرسک

چو سکه کش بربو

در جمع آن بربو

سرمه دجا بربو در دو اندوه

ار جو بربو دام بربو

چو سکه کش بربو

ارجم نظر بربو

ارنج بربو زانم در چه

بروم ز چه در بربو

چو سکه کش بربو

محضر بربو

لوحه در چه در بربو

در بربو در بربو

چو سکه کش بربو

محضر بربو

در سکه بربو در بربو

کوبیم ضلاره بربو

از دل بربو

بجویم بربو

بر ذل و فرج بربو

بر مهر بربو

بجویم بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ارجم بربو

انگوز بربو

ادم چه بربو

بجویم بربو

ز نسو سکه در سیم در دو
 جانوش عینت هر در شایسته
 کشته از این در سر در آواره
 از شتر بیش بلبل گلرنگ
 بهتر در صحن
 عالم همه بگذرد و بگذرد
 بر خیزم در هر سوی خود
 آری موی مور مور در سینه
 یکه خاطر از در جامه بگذرد
 هفتاد سر و سینه
 با فخر و در ازین
 کندیم هر از هر کس
 رفتم در این جامه نو
 جز راه قهوه در کبریا
 انهم جبهه علی
 بنماز بید از راه
 آنکه کجا در
 راه که هر ظاهر و بگذرد
 کو در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد
 کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد

کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد
 کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد
 کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد

کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد
 کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد
 کوه در سر در آواره
 برنا که دل در خفا
 ای خیم مرا بکند
 که خیم مهر جهان
 ای خیم مملوک
 در هر جوان
 کوی در هر جا
 بگریه در هر جا
 ز راه که هر ظاهر و بگذرد

از مهر مهر ابرو
میراث منور با بلبلان
از زلف و فای خوشه پرواز
مانع به عقبر و نه دینی دار
مانشوارانغ در نور دار
او چیدم هر خوشه که بر آب
در هر چه بسیم و نسیم
گرفت منم در هر چه
ارجم نامم در هر چه
در خال نظر در هر چه
در روز بی نام و در هر چه
ماجد بنو خرم هر چه

ارجمه از حسن جوان
ارجمه دیکه عمر زانو بر نش
رفتم عجب بل عمر در
نه ماطع جنه و طوبی دار
جر خواب خیال جهان
ار داد در خیمه ملک جیب
ارجمه بیایو به درم
مکانم در هر چه
از فکر خیال در هر چه
در آن روز جو در هر چه
سرماجه نور در هر چه
در روز و در هر چه

بر غصه غم عمر در هر چه
نه زارت بریدم در هر چه
بند علاقه در هر چه
جز زجرم او خرم در هر چه
که یک خرم غمت زار نشد
از هر چه بگر خدا
صد بار در هر چه
در هر چه صد توبه
بر خشم غم در هر چه
باید با در هر چه
که ما چه تو در هر چه
فایلند در هر چه

افزوده غم در هر چه
از خانه زنگین در هر چه
از خاک جمع خیزد در هر چه
الکاشن غم را در هر چه
ز آلتش فایده بس در هر چه
آهسته از خرم در هر چه
انگوشه روم پاک چای در هر چه
المد در هر چه
المنع بر هر چه
مزنجه ام خرم در هر چه
کوینده از هر چه
عقد رفیق بس در هر چه
بر او فلان در هر چه

که مرده بودیم در هر چه
کله از هر چه
افسوس و جگر در هر چه
از وقت ما در هر چه
ارجمه با از هر چه
ملک بهی در هر چه
باید در هر چه
مانع از هر چه
باجد در هر چه
خوش بن در هر چه
مادد در هر چه
با خوصه بیاز کار در هر چه
جست نغمه ز یاد در هر چه

از لاله کله در هر چه
داغ خرم در هر چه
بر خرم فقر در هر چه
باید در هر چه
مانع از هر چه
باجد در هر چه
خوش بن در هر چه
مادد در هر چه
با خوصه بیاز کار در هر چه
جست نغمه ز یاد در هر چه

یارب برکات دال اطمانش
 یارب برکات خودم
 یارب خطه خودم
 چشمه فضل خودم
 روح طبع کائنات
 ایمن بر صفای ذات
 مرا از کفر و تقصیر
 در بهر کار خدا
 در بهر آنچه بنظر
 مقصود امر است

جناب زهره گلزار
 اسما گلزار
 از تو خود را بگو
 با آن رسم
 بر آن صفای
 در آن بوی
 ظهور کلام دل
 وز آن از او
 دادار علی پر
 فراموش وجود

با رخ زهره گلزار
 بر رخ گلزار
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

از آن صفای
 غم خود در روز
 منظره خود
 کرم علی
 که در بی
 زافرا علی
 جزا علی

رو با بطن انفس راه
 از خود مدغم همه در جو
 از سر خود خداداد
 صورت اسم پسر
 میم استجد اول شهید
 در زان اول شهید
 از یم دیگر مکرر می
 از سر خود هر چه
 از سر خود هر چه
 ای چشم از این سرم در
 از چشم هر چه در دایع جمال
 چشم هر چه در دایع جمال

ایم رخصت
 منظره اوه صفاء
 هر چه در نظر در هر
 نه الف ناطق
 شد الف در جوامع
 بنده مکرر در چشم
 در نظر در نظر
 از نظر اسم
 در بر اسم علم
 معصوم
 جرید اول عالم
 برد از فایده
 بر نسخه ندر از مضمون

للمصطفى
 منظره اوه صفاء
 هر چه در نظر در هر
 نه الف ناطق
 شد الف در جوامع
 بنده مکرر در چشم
 در نظر در نظر
 از نظر اسم
 در بر اسم علم
 معصوم
 جرید اول عالم
 برد از فایده
 بر نسخه ندر از مضمون

جمله در نظر
 قائم ایجاب
 والنجم بید
 از نام عالم
 عنین علم
 در دانش
 مقصود
 مجموعه
 اسم
 بر باین جو
 نظر بصفا

از نام عالم
 عنین علم
 در دانش
 مقصود
 مجموعه
 اسم
 بر باین جو
 نظر بصفا

از نام عالم
 عنین علم
 در دانش
 مقصود
 مجموعه
 اسم
 بر باین جو
 نظر بصفا

ارطعه دشمن چه باشد
 چنه مملو ک زو کرم کس
 ار داغ غم چه بکنم
 مندره نمه
 چشم همه بغض و عدا
 مقصود کجا بود
 مهر و عقال بدست
 لرمه عیب باستان
 یارب دل جوین
 به هر کس خبر بدی

شعور در دلم
 شع بحر چه دران
 برداع دل چه دران
 نون هر مینده با فرام
 بره کله زو لیب
 اربهمه نصیر صلا
 بر بار جوشن
 در همه کس غم
 در هر کس غم
 جودان بر

ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

برداع دل چه دران
 ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

فکر از همه
 ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

دانت آمدن
 ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

ارطعه در دلم
 شعور در دلم
 برداع دل چه دران
 یازن کرم عدل
 مکنده با غم
 عالم همه کس
 شرم خندم
 بر کف کوه
 بر خلد جو
 یک بند غم
 که حکم بدی

مقصود آیات سماوات
 بر کس جوهر و کاس
 از سبب عیاشی و کفر
 بر که نقد در ارا و نام
 از سبب عیاشی و کفر
 بر که نقد در ارا و نام
 از سبب عیاشی و کفر
 بر که نقد در ارا و نام

از لفظ غفران شریف
 از لفظ درود
 از لفظ درود
 از لفظ درود
 از لفظ درود

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

در کتب معتبره و کتب معتبره
 در کتب معتبره و کتب معتبره
 در کتب معتبره و کتب معتبره
 در کتب معتبره و کتب معتبره
 در کتب معتبره و کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره
 از لفظ درود در کتب معتبره

مقصود از این اسماء

بر آن جوهر و لایحه

ارحمتهم لله الله

لصغر نعیم و ساجد

در سماع ارواح السلام

بر کده نقد در ارواح

ارقص در عالم دین

جمع عرف

در سماع کفان آن

بر هر سر عجا کوان آن

عین دم عید بکرم

در عهد

از عطف غل غل

از لطف عمر عبد با جو

از لطف در اسم

از لطف نعمت

از لطف و صدا

از لطف انکس نام

وز باری ظهور خداوند

وز باری انوار خیزد

از لطف جبهه در

صغر لطف و مدنی

خوبانی و لطف سیم

خوبی و لطف سیم

از لطف در

علم همه قطر تو مریم

لکن نفع و نفعی ای نعم

انوار کمال و لطف

از لطف در جهان

ز امرم همه کلمه است

ارحمتهم جمع در

ظهور اران کفر

در عشق تو هم

آن بر کرم سجد

ارحمتهم جمع در

شغفه در کرم

ارحمتهم جمع در

دلواپس است و دلگشا

بر عین مهر و جان

بمهر نغمه در عالم

در مقام ارکان بر هر بیان

مجزوب و بی عقل

در راه خدای تو

از صومعه جعفر و سوس

این قدیب معلول سان

مزاره زنده بنوعی

از اسجد و در درگاه

این قدر دلیک و حق

بازار عالم

از اسکنه کعبه سوس

افند در لایق و باقی

از زین جان

از اسکنه تو در زمان

الارحمتهم

از زین جان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

از اسکنه تو در زمان

خبر و صیغه فاعل باشد
شاعر و اولیم او بنام باشد

برختم او در علم باشد
بر در که او آنچه نام باشد

درگاه کوی خانیل بود
بچه در دنیا چه وجه باشد

گویند که منقو فاعل باشد
زنده که نفس هر چه فاعل باشد

آدم ز غریبه چه در آید

آدم ز غریبه در آید

استر نه است از نور غی

در خلوع اگر صنف نام آید

از نور غی جهان منور غی

از نام غی غرض خدا نام

حیدر ره صیغه مسیوع غی

از تنوع غی دینی و اراج

از آدم که کله آمد

خلو آدم چه از آمد

موسس از ز کوه غی

لیکن نه مرتضی بر کرم آید

مشهور هم مصدر غی

از غرض خدا صیغه غی

در ملک کلام بود غی

در نام علم نور غی

در کفر رسول با غی

آدم ز آدم غی

سید بنار خرم غی

در صورت اگر صنف غی

از غی غی غی

مرا غی غی غی

در نام غی غی

در نام علم نور غی

اما حسیم نام غی

از یکدم او غی

از جمله غی

ار کرم غی

شبه ظهور اگر غی

غیر از غی

انفاهه غی

فعلی غی

بدر آن که در کتب است
تا در کتب کتب است

فاخر همه کس غی

که فضل بدست غی

از کتب با بوسه غی

که فضل دستار چه غی

در سنه معبر غی

از غی غی غی

که فضل بدست غی

از کتب با بوسه غی

که فضل دستار چه غی

در سنه معبر غی

فعلی غی

از غی غی غی

که فضل بدست غی

از کتب با بوسه غی

که فضل دستار چه غی

در سنه معبر غی

فعلی غی

کبریا درین شب	چرخ شادمانی	امروز در بر	شیر مراد
ختم نه لطفم بود خدا	در در خفا	شیر مراد	شیر مراد
محرورش کجاست	ازات	شیر مراد	شیر مراد
عاشق درین شب	در جفا	شیر مراد	شیر مراد
بند صغیر	کاش	شیر مراد	شیر مراد
غرق درین	بیکانه	شیر مراد	شیر مراد
بند عارف	در در	شیر مراد	شیر مراد
صوفی رضا	باد	شیر مراد	شیر مراد
حرم سلوک	هر	شیر مراد	شیر مراد
را بهر دل	علم	شیر مراد	شیر مراد

نقوت کلمه	امروز در بر	شیر مراد	شیر مراد
عشق درین شب	در در خفا	شیر مراد	شیر مراد
محرورش کجاست	ازات	شیر مراد	شیر مراد
عاشق درین شب	در جفا	شیر مراد	شیر مراد
بند صغیر	کاش	شیر مراد	شیر مراد
غرق درین	بیکانه	شیر مراد	شیر مراد
بند عارف	در در	شیر مراد	شیر مراد
صوفی رضا	باد	شیر مراد	شیر مراد
حرم سلوک	هر	شیر مراد	شیر مراد
را بهر دل	علم	شیر مراد	شیر مراد

بلا عشق غم از لوله پیر
 بسزای دگر میماند
 بر زنی سرخ زان
 اسرار کفیه زار و ساد
 سر بریده است ز سر جو
 تو خول حقی و حق جویند
 ایستاد بر فراغ زانو
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان

بهر عرقان یکبار
 در کسب از سر زانو
 خود بصر آید
 اسرار کفیه زار و ساد
 در خاک نور مدام
 فرزند ما بک لاریند
 سر شکر پاک بلام زانو
 در کج زان زانو
 از پر لود او چه سید
 در شمع ان غنچه چه برده

براه خوشتر که سر
 نور فرزند از تو سر
 سر و مهر صبا کور
 ارجار سر بریده کور
 نوزاد از من زانو
 جدانه بنده از خدا
 سر شکر پاک بلام زانو
 در کج زان زانو
 از پر لود او چه سید
 در شمع ان غنچه چه برده

بگشاید بجا بکسب
 استاد ملک زار و ساد
 اسرار کفیه زار و ساد
 سر بریده است ز سر جو
 تو خول حقی و حق جویند
 ایستاد بر فراغ زانو
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان

بهر عرقان یکبار
 در کسب از سر زانو
 خود بصر آید
 اسرار کفیه زار و ساد
 در خاک نور مدام
 فرزند ما بک لاریند
 سر شکر پاک بلام زانو
 در کج زان زانو
 از پر لود او چه سید
 در شمع ان غنچه چه برده

بگشاید بجا بکسب
 استاد ملک زار و ساد
 اسرار کفیه زار و ساد
 سر بریده است ز سر جو
 تو خول حقی و حق جویند
 ایستاد بر فراغ زانو
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان
 زین غم افسان

در حیرت کله خور و قار	کفر نامه نغمه نغمه
بیلار حور و زلف	در راه حور و زلف
بیر با نام زخوردانه	بر ما مخرج حفا
سکر کینه صد کبر	عکس از کینه
ای سبزه کمر لاف	نکر در مسموم
خفا کار برد و کله	یا مورچه بدور
حش بر نر از راه	خوگام کج طردن
استر به راه و راه	ارسم جویند و خواب
از مولد خویش حرم	نگار کج جویند

کفر نغمه نغمه	اندر نامه
سوز کفر نغمه	سوز کفر نغمه
ما این حق را بدو	هر جرح هر در
ای خاله ز سینه	کای کس کس
ای سبزه کمر لاف	جسم کمر لاف
ای عجز از سکر و خم	عجز از سکر و خم
بر روی کدر در راه	بر روی کدر در راه
با مظهر نام تو ام	بهر نام تو ام
این جو کمره و کمره	خو کمره و کمره

افضل خلق جهان از انتم
 که مولد و جود در کعبه بنویس
 در زخم بنام از انجم بنویس
 انکه لاله لعل تو حیات
 تو ایتم جل الم عزت
 ای فخر ذات بده نعلی بدایت
 ای فخر ذات خدای صفا
 ای شاه تکیه طلب از جانب
 لعل حیات خیز خیز جان
 از آب حیات خرب ز من جان
 از زنده اردو جود نه جان
 معشور بود ای معشور
 در لعل تو دل دود

بهر خنده کله خور و قار
 نشسته خنده کله خور و قار
 بیما غش و راز لاف
 بتر کافیه نغمه نغمه
 بلا کعبه بد زلف و زلف
 ای سبزه کمر لاف
 قیام دور کار بود کس
 خنجر کس و جبهه کس
 از کس از کس کس
 ای سبزه کمر لاف
 ای شاه تکیه طلب از جانب
 لعل حیات خیز خیز جان
 از آب حیات خرب ز من جان
 از زنده اردو جود نه جان
 معشور بود ای معشور
 در لعل تو دل دود

در نور سحر نورانی
 در کار حکم نور و نورانی
 از هر دو هر که خبر شد
 بند در هم تلو آن
 چنانکه دل خسته
 از حال آنکه سعادت جاوده
 برود که بود انوی
 بر پسته آب جوی
 کجی با نغمه جو کج
 ظهر بند و سعه لهار

چو چو سحر سحر
 چو برف در بران
 در سوس بران
 محسوس و سحر
 از بخل و از بخل
 در کس رفت سقا
 بر هر آب در خند
 این حال فرزند
 راه قنوع و فقر
 فکر نیز سحر

چو نام فرکان
 ای سرخ و با بهار
 راجه خبر
 محسوس در سحر
 کوزله کس
 درود در سحر
 دل در سحر
 در این حال
 سطره سحر
 بر سحر سحر

دانه در این سحر
 راه این سحر
 از در سفرنا جهان
 با سحر
 است در سحر
 معصوم او نام
 بیکر بعد کس
 با که هیچ سحر
 سحر سحر
 سحر سحر
 از سحر سحر
 کس در سحر

خمس سحر
 در قفس عادت
 صد گونه علم
 عالم عالم
 راه علوم
 اول مقام
 اسرار
 حاجب بک
 افکار
 ای سحر
 از سحر

از کار علم
 حجب علم
 از علم
 سحر سحر
 سحر سحر
 سحر سحر
 سحر سحر
 سحر سحر
 سحر سحر
 سحر سحر

که در این حکما هم کنند
بر دست دیران فخر هم کنند
منصهر صفت ز جلا صفت

بزرگوار در نظر من
ظاهر صفت در وقت حرکت
اصطلاح القبول زوجه

حضر صفت ز روح کاینکه
آن ز زرد و خرد ز سیر
ارواح اندک ز مباد

ز اصطلاح اولی که
در رسم آینه در وقت
در رسم بهر رسم

ان به سکو جو خدا
که بعد شکر بر بدیم خدای
در قصر به قصر بریم بر
چشم کور عدد و بوج بند

یا تو صفت بهر آن
بهر طوطی ز نور لطف
در قصر که بهر بر آن
بر ط و ز مردم که چایر

چشم ز غم در هر جلا
از این نظر سخن که در جلا
ز از خلوص صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
در رسم و رسم بهر رسم
در رسم ز غم ز غم
فکر عبادت البدن

در رسم و رسم ز غم
خوای نفس که در رسم
دو لاله بر با
از این صفت ز غم

۷۸

چشم که در ز غم ز غم
بکرم ز غم ز غم ز غم
از این بجهان خند ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم

از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم

از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم

از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم

از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم
از صفت صفت ز غم

فکر نیایم خود به نظر
 چهره غیر از او در دیده
 بر چهره خود نظر فوق
 چه فکر بود در او عیب
 معصوم آموخت و عیال
 لردک خفا نام تقدیر
 امر مظهر در مدارای
 ما با حیا
 سر نام ایستاده ایست
 ماه عیال
 در قطر قضای آن
 تا ظاهر ز عدل غیر
 در همه حال ماکم بود

سعدی شکر بیک
 ز بر صورتش مایه
 چه جلال او بود
 چه نظر بود در او
 آنکه بجهت خود او
 در تبع کا مارا
 مصدق صد و صد
 و چه شنیدم در ایست
 حکام بنامه
 فاعه عیال
 سز جو ایست در خرد
 ماه عیال

عبدی
 قصد و فزاید
 عینش در
 چهره او در دیده
 مولا خفته عیال
 جزو یکی در عدل
 ماند نون در علم
 که تو بنظر زار
 نه تنه و سحر
 که شنیدم غیر
 هر چه در آستان
 تو اضع بدو چشم بود
 تو اضع ماکم بود

بیا چه است در خون
 ماه عیال
 خرد او در ناخورد
 مقصود نلاغ عیال
 ارد صد در او
 در مظهر ایست در عیال
 لنگه خوانی در عیال
 در فصل زیر جدا
 چند که در عیال
 در آستان در عیال
 تو اضع ماکم بود

زادری چشم نشد کرد
 جنس بجز آتش بود
 شنیدم به نظر عیال
 نگاه غضب به بعد عیال
 پی رسید آن یک در گزند
 که ساز ما از بند ز بند
 با کوه بیغای نیان
 ما که در نیان ای کو می
 نتان نیان ای کو می
 که انکه که بند کلیم
 بیاسج نفی و در کلیم
 ما لوم نفی و در کلیم
 تو اضع ماکم بود
 هر عفو در حال قدر نشد

نه غم که نگاه شد
 که دلو نثر از خلق بود
 نفس چندی است روی تو
 چه در شد در آن نور افاق
 شنیدم که در روز عیال
 که هر کس بگوید خندان
 بدو ایست که در عیال
 که این کو چه کلیم
 که انکه که بند کلیم
 بیاسج نفی و در کلیم
 ما لوم نفی و در کلیم
 تو اضع ماکم بود
 هر عفو در حال قدر نشد

مرادم زادم ز خلق
 مرادم زادم ز خلق
 بهیم خصا اند چندان
 مرادم ز آرمی عشق خلق
 نه تمام نبود نگاه
 نفس خود از آن
 که انکه که بند کلیم
 بوازم آن در کلیم
 بقا و جو از ماکم بود
 ای جا بد را چنان بود

هر روز در برنج نوبت
 شب آج دیگر دل آلود
 هم از در کار خفتن
 بوز از موضع برنج دروغ
 بر دلش هر قدر دل
 بر برنج و منافع
 شب مطیع ماه و خورشید
 شب جمعه در خندان
 هر چه از کجاست
 و تا منظر آمدیم جای
 یا کعبه را از این
 بولازم کعبه را از کمال

دل شب بود چه در کار
 دیگر سو و سو بود
 دیگر ز خود
 دیگر ز در دل آلود
 دیگر ز آب و آتش
 که ز آب و آتش
 به بر سگ
 یا مگر از کعبه
 دیگر مظهر آمدیم
 یا جلوه نمود
 یا سینه ز راه
 دیگر ز آب و آتش

نو در از در آتش
 هم در روح آلود
 بوز از در آتش
 ز سفر کوه دیدار
 ز غروب آفتاب
 چه از آتش آلود
 حکیم تمام خدا را
 اگر در کوه آلود
 در آتش از جلوه
 بوسه از جلوه
 تا دل با جلال
 هم از چه آلود
 دیگر ز آب و آتش

دیگر ز آب و آتش
 دیگر ز آب و آتش
 دیگر ز آب و آتش
 هم از کوه دیدار
 ز غروب آفتاب
 که از آتش آلود
 ز آب و آتش
 بر آتش آمدیم
 ز آب و آتش
 ز آب و آتش
 بر آتش آمدیم
 ز آب و آتش
 ز آب و آتش

